

а може и да не е върна, но вие я изучавате, възхищавате се отъ нея. Както и да е, това не е важно, но казвамъ: и азъ, и вие обичаме Истината, затова не искамъ да ви заблуждавамъ, но искамъ да ви накарамъ да възприемете Истината. На земята сж живѣли не само тия учени хора за които ви казахъ прѣди малко, но и вие сте живѣли, само че мнозина отъ васъ, като сте минавали по тия мѣста, сте спѣли, та сега нищо не помнитѣ. И ако сега се пробудите, мнозина отъ васъ ще провѣрятъ тази велика Истина, че сж живѣли нѣкога на земята. И това е великото и красивото у насъ, че ние носимъ опитноститѣ на хилядитѣ вѣкове въ своята душа. И всички добродѣтели, всички способности, които днесъ имаме, сж резултатъ на минали животи, Тѣзи опитности, сж складирани днесъ въ човѣшката душа. Това е Словото, което сега работи. Богъ не работи само сега. Той е работилъ и въ миналото, пъкъ и въ бъдеще ще има своето велико проявление.

Та казвамъ: у всички ви трѣбва да има великъ стремежъ да добиете разумния, истинския животъ, и Словото да стане плътъ у васъ. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: какво ще се прави съ тази сиромашия? Казвамъ: ще ви дамъ една тояжка и съ нея ще си служите. Разправяше ми единъ познатъ слѣдния примѣръ, който азъ ще ви прѣдамъ въ свси думи. Отива, единъ отъ сточнитѣ ученици при своя учителъ и му казва: „Учителю, много испати главата ми! Мртѣ съученици, па и всички хора около менъ ме много мразятъ. Отъ всички училища мѣ изключваха. Натеглихъ се вече въ свѣта. Дай ми нѣщо, като